

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 lutego 2010 r., uzupełnionym następnie pismem z 15 czerwca 2010 r., K. K. wystąpił przeciwko Zarządowi Okręgowemu (...) Związku (...) w Ł., (...)Związkowi (...) z siedzibą w W. (dalej powoływanemu jako (...)), oraz Kołu (...) z siedzibą w Z., o ustalenie w trybie art. 189 kpc, iż członkostwo powoda w (...) Związku (...) – Kole (...) w Z., nie ustało skutkiem orzeczenia Okręgowego Sądu (...) w Ł., z dnia 9 października 2006 r., sygn. OSŁ 2/2006 oraz skutkiem orzeczenia Głównego Sądu (...) w W., z dnia 20 marca 2006 r., sygn. GSŁ 5/07, oraz o ustalenie, że władze (...)Związku (...) działając w porozumieniu w długim okresie czasu z chęci pozbycia się powoda z (...) Związku (...) obwiniały go bezzasadnie i stosowały wobec niego inne formy mobbingu.

Powód podniósł, iż orzeczenia mocą których wykluczono go z (...) były niezasadne i zapadły w wyniku postępowania noszącego cechy mobbingu. Władze (...) przejawiały do niego daleko posuniętą niechęć, co powodowało m.in. wszczynanie postępowań dyscyplinarnych, m.in. w oparciu o zarzut przywłaszczenia 2.681 zł z funduszy Koła (...), z powodu utarczki słownej z innym członkiem Koła, a także w oparciu o zarzut niedopełnienia obowiązków sekretarza zarządu koła, poprzez niezorganizowanie nadzwyczajnego zgromadzenia członków koła. To ostatnie postępowanie zakończyło się wymierzeniem kary usunięcia z (...). (Także po usunięciu z (...) przeciwko powodowi przeprowadzono jeszcze jedno postępowanie dyscyplinarne.) W tej sytuacji, w oparciu o art. 33 ust 6 Prawa Łowieckiego, powód wystąpił z powództwem

(pозew k. 2-4, pismo uzupełniające pozew k. 48, postanowienie o wezwaniu do udziału w sprawie w charakterze pozwanego Koła (...) k. 65).

Pozwany Okręgowy Zarząd (...) w Ł. wniósł o odrzucenie powództwa w stosunku do siebie, z uwagi na brak zdolności sądowej.

(odpowiedź na pozew k. 11-12)

Postanowieniem z dnia 20 września 2010 r. Sąd Okręgowy odrzucił pozew w stosunku do tego pozwanego.

(postanowienie k. 96)

Pozwany (...) Związek (...) w odpowiedzi na pozew z dnia 27 kwietnia 2010 r. wniósł o oddalenie jako niezasadnego powództwa o ustalenie stosunku członkostwa oraz o odrzucenie powództwa w zakresie formułowanych oskarżeń jako niedopuszczalnego. Strona wniosła także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu (...) wskazał, iż istotnie po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego członkowi (...) służy droga sądowa, jednak ukształtowane orzecznictwo wskazuje, iż Sąd może badać tylko to, czy zgodnie ze Statutem (...) istniały podstawy do wykluczenia członka, czy samo wykluczenie było zgodne ze Statutem oraz czy nie wystąpiły rażące naruszenia proceduralne przy wydawaniu rozstrzygnięcia. Sąd nie może jednak badać prawidłowości zastosowania najsurowszej kary dyscyplinarnej.

Zachowanie powoda było niezgodne z postanowieniami Statutu (...) i zasadami współzycia koleżeńskiegо i z tego powodu wymierzono mu w postępowaniu dyscyplinarnym taką karę .

(odpowiedź na pozew k. 14-18)

Wyrokiem wydanym w dniu 24 marca 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt II C 201/10 Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił powództwo i zasądził od powoda K. K. na rzecz pozwanego (...) Związku (...) w W. zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 197 zł .

(wyrok k. 270, uzasadnienie k. 271-281)

Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 03 listopada 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt I ACa 782/11 oddalił apelację powoda i zasądził na jego rzecz od pozwanego (...) Związku (...) kwotę 135 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym .

(wyrok k. 330, uzasadnienie k. 331-335)

K. K. od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł skargę kasacyjną.

(skarga kasacyjna k. 344-350, pismo z dnia 27.12.2012 r. zawierające nowe uzasadnienie podstaw kasacyjnych k. 368-372)

Wyrokiem wydanym w dniu 24 stycznia 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt II CSK 170/12 Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 03.11.2011 r. w części oddalającej apelację w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku członkostwa powoda w (...) Związku (...) i Kole (...) w Z. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego i oddalił skargę kasacyjną w pozostałej części.

(wyrok Sądu Najwyższego k. 376-379)

Sąd Najwyższy nie podzielił oceny Sądu Apelacyjnego o braku legitymacji biernej po stronie Koła (...) z uwagi na sposób wykluczenia powoda i domaganie się przez niego ustalenia istnienia jedynie członkostwa w (...) To stwierdzenie, odnoszące się do treści żądania pozwu jest w ocenie Sądu Najwyższego nieuzasadnione, gdyż powód wyraźnie stwierdził, że domaga się ustalenia, iż jego członkostwo "w (...) Związku (...) oraz Kole (...) nie ustało skutkiem" wskazanych przez niego orzeczeń sądów łowieckich. Przesądzało to o istnieniu legitymacji biernej Koła (...) w części dotyczącej żądania ustalenia stosunku członkostwa w Zrzeszeniu.

Uzyskanie członkostwa w (...) i jednym z kół łowieckich prowadzi do powstania stosunku cywilnoprawnego między członkiem i tym zrzeszeniem niezależnie od więzi organizacyjnych w ramach związku łowieckiego związanych z samym członkostwem i pełnieniem w nim określonych funkcji (w przypadku powoda funkcji sekretarza koła). Istnienie stosunku członkostwa decyduje o istnieniu wskazanego wyżej stosunku cywilnoprawnego. Poddanie pod osąd sądu powszechnego spraw związanych z nabyciem lub utratą członkostwa w (...) i kołach łowieckich prowadzi zatem do ochrony stosunku cywilnoprawnego powstającego w wyniku nabycia członkostwa w (...).

W tym zakresie art. 33 ust. 6 Pr. łow. gwarantuje zatem "prawo do sądu" w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. Uwzględnienie tej zasady legło u podstaw wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 listopada 2012 r., K 21/11, w którym Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 33 ust. 6 Pr. łow. jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim nie przewiduje wniesienia odwołania do sądu dla członka (...), wobec którego zastosowano inną karę dyscyplinarną niż utrata członkostwa w związku lub kole łowieckim, gdy przewinienie i orzeczone za nie sankcja nie ma wyłącznie charakteru wewnątrzorganizacyjnego. Brzmienie art. 33 ust. 6 Pr. łow. nie wskazuje jednocześnie w jakikolwiek sposób na ograniczenie kognicji sądu rozpoznającego sprawę dotyczącą nabycia lub utraty członkostwa w (...) lub kole łowieckim. Brak jest zatem podstaw do uznania za trafne stanowiska Sądu Apelacyjnego, że z uwagi na zasadę samorządności w funkcjonowaniu stowarzyszeń - odnoszoną w rozpoznawanej sprawie do zrzeszenia, którym jest (...) wybór sankcji dyscyplinarnych wobec ich członków należy wyłącznie do organów stowarzyszenia i w razie sporu w tym zakresie rzeczą sądu powszechnego jest jedynie sprawdzenie, czy postawiony członkowi zarzut stanowiący podstawę wykluczenia jest zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i czy stanowi statutową podstawę wykluczenia. Zaakceptowanie tej oceny oznaczałoby w istocie przyznanie członkowi stowarzyszenia jedynie fragmentarycznej ochrony, nieodpowiadającej standardom prawa do sądu. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, przyjęto że prawo do sądu w ujęciu materialnym oznacza możliwość prawnie skutecznej ochrony praw na drodze sądowej. Wypowiadając się na temat standardów dotyczących postępowania dyscyplinarnego Trybunał Konstytucyjny stwierdził zaś, że gwarancja prawa do sądu zostaje zachowana jedynie wówczas, gdy osoba ukarana ma możliwość zakwestionowania w postępowaniu sądowym faktu popełnienia przewinienia dyscyplinarnego,

poprawności przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego oraz zasadności wymierzonej w nim sankcji (zob. wyroki TK z dnia 11 września 2001 r., SK 17/00; z dnia 29 czerwca 2010 r., P 28/29 i z dnia 6 listopada 2012 r., K 21/11). Za ograniczeniem zakresu ochrony przysługującej członkom (...) na podstawie art. 33 ust. 6 nie przemawia argument związany z samorządnością stowarzyszeń. Art. 17 ust. 1 Konstytucji gwarantuje istotnie stowarzyszeniom funkcjonowanie na zasadach samorządności. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego prezentowane jest jednak stanowisko, że np. wypełnianie przez samorząd zawodowy jego funkcji nie może być pozostawione nieskrepowanemu prawem uznaniu dla korporacji samorządowych i ich organów. Uregulowania wewnątrzorganizacyjne muszą być zgodne z regulacjami konstytucyjnymi i ustawowymi, a nad realizacją tego wymogu powinny czuwać właściwe organy państwowe (por. np. wyrok TK z dnia 1 grudnia 2009 r., K 4/08, OTK ZU nr 11/A/ 2009, poz. 162). Samorządność stowarzyszeń nie powinna zatem ograniczać kognicji Sądów przy rozpoznawaniu sporów poddanych ich właściwości. W takim wypadku może mieć ona znaczenie przy ocenie zasadności czynności podejmowanych przez właściwe organy stowarzyszeń, przy uwzględnieniu pewnej swobody tych ocen, jednakże oceny zasadności tych ocen zupełnie nie wyłącza. W sytuacji, gdy istnieje szczególnie przepis prawa gwarantujący rozpoznanie na drodze sądowej sporu dotyczącego nabycia lub utraty członkostwa w (...) brak jest tym bardziej podstaw do opowiedzenia się za ograniczeniem kognicji sądu przy rozpoznawaniu tego rodzaju sprawy. Nakazuje to przyjąć, że w takim postępowaniu sąd rozpoznaje sprawę w granicach objętych żądaniem pozwu, przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności, które strony powołały, jako podstawę sporu. Wykładnia art. 33 ust. 6 Pr. łow. uwzględniająca powyższe stanowisko nakazuje przyjąć, że kognicja sądu powszechnego obejmowała także ocenę, czy zastosowana wobec powoda kara wykluczenia z (...) i Koła (...) była odpowiednia do stwierdzonych przewinień. Z tego względu uzasadniona była kasacyjna podstawa naruszenia prawa materialnego, co stanowiło podstawę uchylecia zaskarżonego wyroku na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w części rozstrzygającej o żądaniu ustalenia istnienia stosunku członkostwa powoda.

(uzasadnienie w sprawie II CSK 170/12 k. 376-379)

Wyrokiem wydanym w dniu 28 czerwca 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt I ACa 612/13 Sąd Apelacyjny w Łodzi uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 24 marca 2011 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II C 201/10 w zakresie żądania ustalenia istnienia stosunku członkostwa powoda w (...) Związku (...) w W. i Kole (...) w Z. i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego i kasacyjnego.

W pierwszej kolejności, Sąd Apelacyjny odniósł się do kwestii zmiany stanu prawnego w zakresie regulacji dotyczących dyscyplinarnego sądownictwa łowieckiego na skutek wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. K 21/11 (Dz.U. z 2012 r., poz. 1281). Mocą tego wyroku orzeczono, że art. 34 pkt 6 w związku z art. 32 ust. 4 pkt 2, 3 i 11 Prawa łowieckiego w zakresie, w jakim dotyczy dyscyplinarnego sądownictwa łowieckiego jest niezgodny z art. 42 ust. 1 Konstytucji zaś art. 33 ust. 6 te same ustawy w zakresie, w jakim nie przewiduje prawa członka Polskiego Związku Łowieckiego, wobec którego zastosowano sankcję dyscyplinarną inną niż utrata członkostwa w Związku lub w kole łowieckim, gdy przewinienie i orzeczona za nie sankcja nie mają wyłącznie charakteru wewnątrzorganizacyjnego, do wniesienia odwołania do sądu, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji.

O ile Trybunał Konstytucyjny w swoich wcześniejszych orzeczeniach nie kwestionował, że dopuszczalne jest orzekanie w sprawach dyscyplinarnych przez organy pozasądowe, to jednocześnie przyjmował, że w każdej sprawie dyscyplinarnej, która była przedmiotem rozstrzygnięcia w takim trybie, ustawodawca musi zapewnić prawo do wszczęcia sądowej kontroli postępowania dyscyplinarnego i zapadłego w jego wyniku orzeczenia (por. np. wyroki TK z 2 września 2008 r., sygn. K 35/06, z 16 listopada 1999 r., sygn. SK 11/99, 16 marca 1999 r., SK 19/98).

Poddany kontroli konstytucyjnej art. 33 ust. 6 Prawa łowieckiego ogranicza prawo do sądu przedmiotowo, z uwagi na poddanie kontroli sądowej tylko niektórych rozstrzygnięć organów dyscyplinarnych (...), a nadto przez to, że przyznaje je dopiero po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego. Trybunał Konstytucyjny wskazał, że za objęciem postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przez organy (...) kontrolą sądową poza jego represyjnym charakterem, którego celem jest poddanie osoby obwinionej jakiejś formie ukarania bądź sankcji, przemawiają ważne argumenty dotyczące charakteru prawnego tego związku, utworzonego ustawą przez państwo

i wykonującego z jego woli zadania należące do państwa, wykazującego istotne cechy samorządu, o którym mowa w art. 17 ust. 2 Konstytucji RP. W konsekwencji uzasadnia to konstatację, że sądownictwo dyscyplinarne nie jest wewnętrzną sprawą Związku. Sankcje dyscyplinarne w tym postępowaniu, niezależnie od ich rodzaju i dolegliwości, wymierzane są - ze względu na konstrukcję przyjętą w prawie łowieckim - nie tylko z upoważnienia, ale wręcz z nakazu ustawodawcy. Z drugiej strony (...) ma również pewne cechy charakterystyczne dla stowarzyszenia. Ta konstatacja pozwoliła na uznanie za dopuszczalne, by pewien zakres spraw, w których orzekane są sankcje dyscyplinarne wobec członka (...) został wyłączony spod kontroli sądowej, a mianowicie sprawy, które mają charakter wyłącznie „wewnątrzorganizacyjny” związany jedynie z pozbawieniem lub ograniczeniem przywilejów wynikających z przynależności do stowarzyszenia. Ustalenie, kiedy postępowanie dyscyplinarne wobec członka (...) ma charakter wewnątrzorganizacyjny jest utrudnione, bowiem zarówno delikty jak i sankcje dyscyplinarne zostały określone przez statut (...). Trybunał Konstytucyjny zauważył w tym kontekście, że w świetle postanowień statutu pojęcie sankcji dyscyplinarnych ujęte zostało bardzo szeroko, jako że obejmuje nie tylko kary dyscyplinarne, ale również kary porządkowe i środki dyscyplinujące. Pozostaje zatem poważna wątpliwość, czy wszystkie te dolegliwości należy traktować aktualnie jako sankcje dyscyplinarne w rozumieniu art. 32 ust. 4 pkt 11 Prawa łowieckiego.

W konsekwencji Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że realizując wskazania zawarte w niniejszym wyroku, ustawodawca powinien uregulować w prawie łowieckim: pojęcie łowieckiego deliktu dyscyplinarnego, katalog sankcji dyscyplinarnych, organy prowadzące postępowanie dyscyplinarne oraz przynajmniej ogólne zasady tego postępowania. Decydując, jakie przewinienia podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej oraz jakie sankcje mogą być wymierzane przez (...) w ramach postępowania dyscyplinarnego, sam niejako wyznaczy zakres spraw podlegających kognicji sądowej. Nie jest zatem wykluczone, że wymierzanie pewnych dolegliwości, za uchybienia o charakterze wewnątrzorganizacyjnym, pozostanie w wyłącznej gestii Związku, o ile rozważane dolegliwości nie będą sankcjami dyscyplinarnymi orzeczonymi z upoważnienia i nakazu ustawodawcy oraz będą należeć do kategorii spraw wewnątrzorganizacyjnych, a w konsekwencji nie będzie w ich przypadku konieczne zagwarantowanie ochrony sądowej innej niż możliwość dochodzenia naruszonych praw na zasadach ogólnych w razie spełnienia się przesłanek takiego czy innego roszczenia.

Powyższa konstatacja nie oznacza, że dotychczas orzeczone kary dyscyplinarne, wydane na podstawie częściowo wadliwych konstytucyjnie przepisów, utraciły moc. Poza sporem pozostaje przy tym okoliczność, że z uwagi na charakter wymierzonej powodowi kary dyscyplinarnej nie budzi wątpliwości, że powód posiada interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia członkostwa w pozwanym (...) i Kole (...). W realiach sprawy zachowane zatem zostają gwarancje prawa do sądu dla osoby ukaranej w postępowaniu dyscyplinarnym.

W świetle powyższego za zasadne uznał Sąd podniesione w apelacji powoda zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 189 kpc oraz art. 33 ust. 6 ustawy Prawo łowieckie.

Sąd Apelacyjny w Łodzi wskazał, że w rozpoznawanej sprawie niezbędne jest dokonanie oceny, czy powód dopuścił się zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych, oraz czy zastosowana wobec niego kara wykluczenia z (...) i Koła (...) była odpowiednia. Sąd I instancji błędnie uznał, że przeprowadzenie oceny w takim zakresie wykracza poza kognicję sądu powszechnego, co należy kwalifikować jako nierozpoznanie istoty sprawy.

(wyrok k. 391 wraz z uzasadnieniem w sprawie I ACa 612/13 k. 392-396)

Po ponownym rozpoznaniu sprawy, powód popierał powództwo i wniósł o zasądzenie kosztów od pozwanego swoją rzecz, przy czym za prowadzenie sprawy przed Sądem Najwyższym i Sądem Apelacyjnym – wedle złożonej faktury, a za prowadzenie sprawy przed Sądem Okręgowym - według norm przepisanych. Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa . Pełnomocnik pozwanego (...) dodatkowo wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

(pismo procesowe k- 421 – 422 i protokół skrócony k. 437)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. od 1993 roku był członkiem (...) Związku (...) i należał do Koła (...), w ramach którego pełnił funkcję sekretarza. Z funkcją tą wiązało się m.in. prowadzenie korespondencji i dzienników korespondencji, a także zajmowanie się innymi kwestiami formalnymi w kole. Do obowiązków sekretarza należało także wysyłanie zawiadomień o walnym zgromadzeniu koła.

(zeznania Z. R. (1) k. 159)

Koło (...) jest niewielkim kołem łowieckim, liczy sobie około 20 członków, podczas gdy zwykle koła liczą od 40 do 100 członków. W kole prowadzono dużą ilość spraw dyscyplinarnych. Z czasem narastał konflikt z Zarządem Okręgowym (...), głównie za sprawą postępowania powoda w zakresie nierealizowania poleceń zarządu. Sytuacje sporne powstawały na gruncie różnego interpretowania przepisów i statutów związku łowieckiego przez powoda i niepodporządkowanie się im przez powoda. K. K. był przez Zarząd Okręgowy (...) w Ł. postrzegany jako osoba konfliktowa i skłócona z większością członków koła (...). Powód ignorował polecenia prezesa koła sporządzając dokumenty wysyłane do podmiotów zewnętrznych, w szczególności Zarządu Okręgowego (...) w Ł., tłumacząc, że posiada inne zdanie w danej kwestii. W rezultacie, szereg czynności formalnych koła była kwestionowana przez Zarząd Okręgowy (...) w Ł..

(zeznania Z. M. k. 155 odw. -156, 157, zeznania E. B. k. 157, zeznania J. L. k. 157 odw., zeznania J. G. k. 158, zeznania M. M. k. 158, zeznania Z. R. (1) k. 159, pismo Zarządu Okręgowego (...) w Ł. do Zarządu Głównego (...) k. 169, zeznania powoda k. 238v, zeznania prezesa KŁ J. M. k. 239v-240 odw.)

K. K. na mocy orzeczenia Okręgowego Sądu (...) w Ł. wydanego w dniu 21 lipca 2003 r. w sprawie o sygnaturze akt O.S.Ł 2/2003 r. został ukarany karą nagany za to, że w dniu 04 września 2002 r. w biurze Zarządu Okręgowego (...) w Ł., w sposób godzący w etykę i dobre zwyczaje, znieważał słownie innego członka Koła (...) – J. G., nie sanując tym samym § 9 ust. 1 pkt 2 Statutu (...) i zapisu w punkcie 17 Zbioru Zasad etyki, tradycji i zwyczajów łowieckich, zawartych w Zasadach Wykonywania polowania (Rozporządzenie Ministra Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa z dnia 04.04.1997 r.)

(orzeczenie Okręgowego Sądu (...) w Ł. z 21.07.2003 r. k. 118, orzeczenie Głównego Sądu (...) z 25.11.2003 r. sygn. akt GSŁ 36/03- k. 76-77 załączonych akt postępowania dyscyplinarnego O.S.Ł. 2003)

Co do zasady, zebrania członków KŁ (...) w Z. odbywały się w każdą pierwszą środę miesiąca.

(zeznania powoda – protokół rozprawy z 12.02.2014 r. – 00:22:35, zeznania Z. R. (1) k. 159).

W dniu 23 pisma grudnia 2005 r. Zarząd Okręgowy (...) w Ł. wystosował do Zarządu Koła (...) pismo informujące o podjęciu uchwały z 14 grudnia 2005 r., zobowiązującej zarząd koła do zwołania nadzwyczajnego walnego zgromadzenia członków koła. W porządku obrad miały znaleźć się – między innymi – wybór Zarządu Koła i Komisji Rewizyjnej Koła.

Zobowiązanie to wynikało z faktu uchylecia wcześniejszych uchwał walnego zgromadzenia członków koła z dnia 28.04.2005 r. i konieczności ponownego podjęcia uchwał w tym przedmiocie. Na gruncie ówczesnego, obowiązującego do 31 grudnia 2005 r. Statutu (...) uchwała taka była niezaskarżalna i tym samym wiążąca.

W dniu 4 stycznia 2006 r. zarząd i część członków Koła (...) spotkali się w mieszkaniu jednego z członków, Z. R. (1) na planowym posiedzeniu zarządu koła. Na spotkaniu obecni byli prezes J. M., łowczy Z. R. (1) i skarbnik K. N., oraz członkowie koła: J. G., J. L., M. L., oraz J. S.. Powód nie był obecny, gdyż w tym czasie korzystał z urlopu wypoczynkowego.

Obecni zapoznali się treścią pisma Zarządu Okręgowego i zebrani członkowie koła przyjęli, że nadzwyczajne walne zgromadzenie członków koła odbędzie się w dniu 25 stycznia 2006 r. W związku z koniecznością zwołania zgromadzenia podzielili się obowiązkami organizacyjnymi z tym związanymi.

Powód powziął wiadomość o fakcie przeprowadzenia zebrania z 4 stycznia 2006 r. w dniu 8 stycznia 2006 r. w godzinach wieczornych, kiedy skontaktował się telefonicznie z łowczym Z. R. (1).

(zeznania powoda – protokół rozprawy z 12.02.2014 r. – 00:04:11, k. 238 odw. , protokół zebrania Zarządu KŁ (...) z 4 stycznia 2006 r. – k. 234, zeznania prezesa KŁ J. M. k. 239v-240v, pismo (...) z 23.12.2005 r. k 2-3 załączonych akt sprawy OSŁ 2/2006).

W następstwie ustalonego na spotkaniu podziału zadań, w dniu 09 stycznia 2006 r. prezes koła zadzwonił do powoda, by przekazać mu, związane z funkcją sekretarza, zadanie powiadomienia wszystkich członków koła o planowanym terminie zgromadzenia określonym na 25 stycznia 2006 r. oraz miejscu – w terminie do dnia 11 stycznia 2006 r.

K. K. w dniu 09 stycznia 2006 r. zdawał sobie sprawę, że od 1.01.2006 r. w obowiązuje nowy statut (...) (uchwała XXI Krajowego Zjazdu Delegatów Polskiego Związku Łowieckiego z dnia 2 lipca 2005 r.) z dnia 2.07.2005 r., w którym – zgodnie z § 57 ust. 1 zwołanie walnego zgromadzenia musi nastąpić co najmniej na 14 dni przed zaplanowanym terminem (w statucie obowiązującym do 31.12.2005 r. – 21 dni). Powód stwierdził, iż nie jest technicznie możliwe zorganizowanie zgromadzenia w statutowym terminie i odmówił organizacji zebrania.

Poza tym stwierdził, iż decyzja Zarządu Okręgowego nie była trafna i wobec tego nie było potrzeby zwoływania zgromadzenia. Rozmowa przebiegała w bardzo nieprzyjemnej atmosferze, a zakończyła się odłożeniem słuchawki przez powoda.

Po zakończeniu rozmowy powód, nie podjął kroków w celu powiadomienia członków koła o planowanej dacie i miejscu zgromadzenia.

(zeznania powoda- k. 238 odw., protokół rozprawy z 12.02.2014 r.-00:29:18, protokół zebrania Zarządu KŁ (...) z 4 stycznia 2006 r. – k. 234, zeznania prezesa KŁ J. M. k. 239 odw. -240 odw., statut (...) z 2.07.2005 r. – koperta oznaczona jako k.200)

W tej sytuacji w dniu 12 stycznia 2006 r. J. M. ustąpił ze stanowiska prezesa, o czym powiadomił Zarząd Okręgowy (...) w Ł..

(pismo z 12.01.2006 r. - k. 4 załączonych akt O.S.Ł 2/2006)

W dniu 25 stycznia 2006 r. odbyło się nieformalne (z uwagi na brak prawidłowych zawiadomień) zebranie Koła, w którym wzięło udział około 12 członków.

(zeznania powoda – protokół rozprawy z 12.02.2014 r. –00:24:33)

W dniu 27 stycznia Zarząd Okręgowy (...) w Ł. skierował do prezesa KŁ (...) J. M. pismo z prośbą o podanie informacji o wykonaniu przez koło uchwały (...) z dnia 14 grudnia 2005 r., zobowiązującej zarząd Koła do zwołania Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Koła.

(pismo z 27.01.2006 r. k. 5 załączonych akt sprawy O.S.Ł 2/2006)

W dniu 16 stycznia 2006 r. powód wystosował do Zarządu Okręgowego (...) w Ł. pismo w którym przedstawił swoje poglądy jako poglądy zarządu, twierdząc, że decyzja Zarządu Okręgowego (...) o zwołaniu w Kole zgromadzenia była oparta na subiektywnych przesłankach i sprzeczna z prawem oraz obowiązującym statutem. Treść tego pisma nie była omawiana z zarządem ani z członkami koła, a jedynie nieformalnie konsultowana ze Z. R. (1).

(uzasadnienie orzeczenia Okręgowego Sądu (...) w Ł. k. 95-104, pismo z 16.01.2006 r. – k. 16 załączonych akt OSŁ 2/2006)

Następnie 22 marca 2006 r. powód wystosował do członków koła pismo pt. „Apel do Kolegów Myśliwych” zawierający oskarżenia o niekompetencję i arogancję, kierowane przeciwko Zarządowi Okręgowemu (...) w Ł.. W piśmie tym nawoływał do zbiorowych i indywidualnych protestów kierowanych do władz wszystkich szczebli.

(uzasadnienie orzeczenia Okręgowego Sądu (...) w Ł. k. 95-104, pismo z 22.03.2006 r.)

Zachowania ze stycznia 2006 r. oraz wystosowanie „Apelu” stało się przyczyną prowadzenia przeciwko powodowi postępowania wyjaśniającego przez Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego.

W jego toku, w dniu 6 kwietnia 2006 r. powód wystosował do Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego pismo, które w ocenie Sądu Łowieckiego miało charakter „złośliwy i wyśmiewczy”.

Następnie powód nie stawiał się na odroczonej termin przesłuchania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym w dniu 26 kwietnia 2006 r. nie informując o przyczynie nieobecności . Podczas postępowania dyscyplinarnego powód tłumaczył, że o terminie zapomniał. (uzasadnienie wyroku Okręgowego Sądu (...) k. 95-104, pismo-apel z 22.03.2006 r. k. 27-28 załączonych akt OSŁ 2/2006, pismo z 6.04.2006 r. – k. 31 załączonych akt sprawy OSŁ 2/2006)

Postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym zakończyło się wniesieniem wniosku oskarżycielskiego do Okręgowego Sądu (...) w Ł.. W toku postępowania dyscyplinarnego powód złożył wyjaśnienia, w których twierdził, iż wysłanie wezwań w terminie wskazanym przez prezesa Koła było niewykonalne z przyczyn technicznych, a list do Zarządu Okręgowego (...) wystosował po konsultacji z łowczym koła Z. R. (2). Przyznał, że nie konsultował go z innymi członkami zarządu. Podniósł, że apel do myśliwych nie był nawoływaniem do buntu i tylko przy dużej dozie złej woli można go tak odczytać, podobnie gdy chodzi o pismo do Rzecznika Dyscyplinarnego. Na odroczonej termin przesłuchania u Rzecznika Dyscyplinarnego powód się nie stawiał, gdyż o nim zapomniał oraz wniósł o wyłączenie Rzecznika od udziału w sprawie.

(wniosek oskarżycielski k. 90-91, uzasadnienie wyroku Okręgowego Sądu (...) k. 95-104)

Sąd dyscyplinarny ustalając stan faktyczny w sprawie nie dał wiary tej części wyjaśnień powoda, w której zmierzał on do odsunięcia od siebie odpowiedzialności dyscyplinarnej. W szczególności odmówiono przymiotu prawdziwości twierdzeniom, że po rozmowie telefonicznej z prezesem kilkanaście razy próbował się z nim skontaktować by przekazać posiadaną dokumentację. Wyjaśnieniom tym nie dano wiary dlatego, że były sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Skoro to właśnie prezesowi zależało na przejściu tych dokumentów, to nie miał powodów by unikać kontaktu z powodem .

Ostatecznie Sąd uznał powoda za winnego tego, że w pierwszej połowie stycznia 2006 r. popełnił przewinienie łowieckie o dużej szkodliwości, polegające na nie podporządkowaniu się decyzji Zarządu Koła z 4 stycznia 2006 r. zwołaniu nadzwyczajnego walnego zgromadzenia członków Koła w dniu 25 stycznia 2006 r., nakazanego przez Zarząd Okręgowy (...) w Ł., oraz nie wykonał polecenia prezesa koła dotyczącego wysłania powiadomień dla wszystkich członków Koła i tym samym nie uznał polecenia Zarządu Okręgowego (...) w Ł., a także wielokrotnie odmawiał okazywania prezesowi Koła pism, przez co utrudniał mu kierowanie bieżącą działalnością Koła, a także nie szanował dyscypliny organizacyjnej, uniemożliwił zwołanie walnego zgromadzenia członków i uzdrowienie normalnych stosunków w Kole. Zaś w dniu 16 stycznia 2006 r. , nie będąc uprawnionym przez Zarząd Koła wystosował w jego imieniu dwa pisma do Zarządu Okręgowego (...) w Ł., o treści nie odpowiadającej prawdzie i naruszającej dobre obyczaje, oraz uchwałę Zarządu Okręgowego, a także w dniu 6 kwietnia wystosował do Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego (...) w Ł. pismo o treści szydzącej z jego osoby, czym naruszył normy koleżeństwa i dobre obyczaje, oraz na tym, że w dniu 22 marca 2006 . wystosował apel do kolegów myśliwych z Koła nawołując do buntu przeciwko władzom i organom (...). W konsekwencji powodowi wymierzono karę zasadniczą wykluczenia z (...).

(wyrok k. 93-94)

Powód odwołał się od tego wyroku do Głównego Sądu (...). **Wyrokiem z 20 marca 2007 r. Główny Sąd (...), w ramach I zarzutu, uznał powoda za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem pełniąc obowiązki sekretarza w Kole (...) (...)w Ł. w okresie od 9 stycznia do 25 stycznia 2006 r. nie podporządkował się uchwale Zarządu Okręgowego (...) w Ł. z dnia 14 grudnia 2005 r. zobowiązującej zarząd koła do zwołania Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Koła (...) i nie wykonał postanowień Zarządu Koła o zawiadomieniu wszystkich członków koła o terminie nadzwyczajnego walnego zgromadzenia w dniu 25 stycznia 2006 r., oraz w dniu 25 kwietnia 2006 r., będąc prawidłowo powiadomiony o terminie przesłuchania przez Okręgowego Rzecznika Dyscyplinarnego w Ł. w charakterze obwinionego, nie stawiał się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.**

Główny Sąd (...) wyeliminował z opisu czynu elementy dotyczące niewydania dokumentów prezesowi, albowiem zarzut ten nie został sprecyzowany co do tego o jakie dokumenty chodzi i nie wykazano jakie wysiłki zostały podjęte w celu ich odzyskania, a także wynikającym z materiałów sprawy nieporządkiem w Kole. Sąd uznał, że materiały sprawy wskazują na istnienie w Kole daleko posuniętego nieporządku w kwestiach formalnych, zaś obwiniony nie może być uznany za osobę wyłącznie winną. Nadto z opisu czynu wyeliminowano element dotyczący pisma kierowanego przeciwko Rzecznikowi Dyscyplinarnemu – gdyż ten sam Rzecznik był oskarżycielem w postępowaniu przez Sądem I instancji. Nadto Sąd uniewinnił powoda od zarzutu nawoływania do buntu w (...), ponieważ zachowania obwinionego nie zawierały znamion czynu zabronionego – stanowiły dopuszczalną krytykę władz. W pozostałym zakresie, tj. co do niewykonania uchwały Zarządu Okręgowego i postanowień Zarządu koła Główny Sąd (...) utrzymał wyrok Okręgowego Sądu (...) w mocy z tym, że zmienił podstawę prawną skazania, uznając, że czyn nie miał charakteru przewinienia łowieckiego w rozumieniu § 137 Statutu. **Utrzymana w mocy została także wymierzona kara.**

(odwołanie k. 105-109, orzeczenie Głównego Sądu (...) k. 110-111, uzasadnienie 112-117)

Wiosną 2006 roku został wybrany nowy zarząd KŁ (...) i sytuacja się unormowała. Atmosfera w kole poprawiła się – jest życzliwa i koleżeńska, panuje spokój.

(zeznania J. G. k. 158, zeznania M. M. k. 158, zeznania Z. R. (1) k. 159)

Sąd Okręgowy powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o powołane dowody: zeznania świadków, jak również w oparciu o akta postępowań dyscyplinarnych prowadzonych przez sąd łowiecki.

W świetle poczynionych ustaleń nie można uznać za wiarygodne zeznania powoda w zakresie przyczyn odmowy wykonania polecenia prezesa koła co do zawiadomienia członków koła o nadzwyczajnym walnym zgromadzeniu wyznaczonym na 25 stycznia 2006 r. W szczególność, za całkowicie nieracjonalne należy uznać tłumaczenie o braku rozeznania powoda co do tego, postanowienia którego statutu (...) poprzedniego (obowiązującego do 31.12.2005 r.) czy nowego, który wszedł w życie 1.01.2006 r. – miały zastosowanie do procedury zwołania nadzwyczajnego walnego zgromadzenia członków koła w styczniu 2006 r.

Powód zresztą potwierdził na rozprawie w dniu 12.02.2014 r. że wiedział o obowiązywaniu nowego statutu, zatem jego wątpliwość były całkowicie nieuzasadnione. Nie było podstaw aby w sytuacji zwoływania nadzwyczajnego walnego zgromadzenia interpretować w inny sposób postanowienie uchwały z 2.07.2005 r. wyznaczające początek jego obowiązywania na dzień 1.01.2006 r.

Równie niewiarygodnie brzmią słowa powoda, usprawiedliwiającego swoje zaniechanie niemożnością skontaktowania się we wszystkich członkami koła nawet w 14-dniowym terminie określonym w obowiązującym statucie z uwagi na brak numerów telefonów do wszystkich zainteresowanych.

W ocenie Sądu zeznania powoda stanowią nieudolną próbę zamaskowania rzeczywistych pobudek niewykonania polecenia prezesa Koła – kwestionowania autorytetu Zarządu Okręgowego (...) w Ł. i aspirowania do roli osoby faktycznie kierującej Kołem (...) w Z..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie wskazać należy, iż na skutek rozpoznania apelacji i kasacji do rozpoznania pozostało tylko żądanie z punktu I- szego pozwu.

Powództwo podlega oddaleniu.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest przepis art. 33. ust 6 Ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1226) w związku z treścią wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanym w dniu 06 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt K 21/11 (Dz.U. z 2012 r. poz. 1281) oraz art. 189 k.p.c.

Zgodnie z art. 33. ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 ze zm.) w sprawach nabycia lub utraty członkostwa w Polskim Związku Łowieckim oraz utraty członkostwa w kole łowieckim zainteresowany może – po wyczerpaniu postępowania wewnątrzorganizacyjnego – dochodzić swoich praw na drodze sądowej.

Powodowi przysługuje, na podstawie art. 189 kpc, możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia stosunku prawnego, tj. ustalenia istnienia stosunku członkostwa w Polskim Związku Łowieckim. Powód domagając się ustalenia pragnie zachować ciągłość członkostwa, co niewątpliwie ma wpływ na jego pozycję w Zrzeszeniu. Ze statutu (...) wynika, że członkowie Zrzeszenia wraz z upływem czasu nabywają kolejne uprawnienia. Ubieganie się o przyjęcie na podstawie § 23 statutu mogłoby oznaczać, że powód musiałby ponownie uzyskiwać uprawnienia, które w przypadku ustalenia istnienia członkostwa niewątpliwie by zachował.

Zgodnie z wytycznymi Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego w Łodzi, w ramach postępowania w sprawie niniejszej ocenie podlegało czy powód dopuścił się zarzuconych mu przewinień dyscyplinarnych, oraz czy zastosowana wobec niego kara wykluczenia z (...) i Koła (...) była adekwatna.

W kręgu zainteresowania Sądu pozostały zatem kwestie związane z zaniechaniem zawiadomienia członków Koła o terminie nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Koła wyznaczonego na 25 stycznia 2006 r. oraz niestawiennictwo powoda w dniu 25 kwietnia 2006 r. na przesłuchanie przed Okręgowym Rzecznikiem Dyscyplinarnym w Ł. .

Zgodnie z § 42 Statutu (...), członek koła łowieckiego jest obowiązany – między innymi :

- 1) przestrzegać prawa łowieckiego, Statutu oraz uchwał organów (...) i koła, a także dobrych obyczajów, zasad etyki i tradycji łowieckiej oraz zasad selekcji populacyjnej i osobniczej zwierząt łownych ;
- 2) Współdziałać z organami (...) w wykonywaniu ustawowych i statutowych zadań Koła i Zrzeszenia
- 3) sumiennie wykonywać zadania, które zostaną mu zlecone przez organy Koła i (...).

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że K. K. w toku całego procesu w istocie nie zaprzeczył faktom, które stały się podstawą wyroku sądu dyscyplinarnego wykluczającego go ze stowarzyszenia. Powód przyznawał, iż istniała znacząca różnica zdań między nim, a Zarządem Okręgowym oraz, że decyzje tego Zarządu, podobnie jak działania Rzecznika Dyscyplinarnego budziły jego poważne zastrzeżenia.

Jak to zostało już zaznaczone przez Sąd Apelacyjny w Łodzi, nie ma znaczenia, że w momencie otrzymania polecenia od prezesa koła zawiadomienie członków koła o terminie zgromadzenia wyznaczonego na 25 stycznia 2006 r., czyli w dniu 09 stycznia 2006 r., nie miał on technicznych możliwości dotrzymania statutowego terminu 14-dniowego. Istotne jest, że sprawując funkcję sekretarza zarządu koła, do jego obowiązków należało podjęcie wszelkich możliwych działań

aby zadośćuczynić obowiązkowi zawiadomienia o członków Koła o terminie zgromadzenia. Powód mógł zwolnić się z tego obowiązku jedynie poprzez złożenie rezygnacji z pełnionej funkcji sekretarza zarządu koła.

Nie jest istotne, czy zawiadomienia dotarłyby do członków w terminie wymaganym statutem, czy też nie. Zgodnie z § 59 ust. 2 statutu (...) walne zgromadzenie może podejmować uchwały bez zachowania wymogów ust. 1 (m. in. pisemne zawiadomienie członków co najmniej na 14 dni przed terminie zgromadzenia) o ile obecni są wszyscy członkowie koła i nikt ze zgromadzonych nie wniósł sprzeciwu odnośnie trybu zwołania walnego zgromadzenia, jak i porządku obrad. Biorąc pod uwagę ówczesną liczebność członków Koła (...) (około 20 osób), istniało duże prawdopodobieństwo, że w zgromadzeniu mogli uczestniczyć wszyscy członkowie i na podstawie powołanego postanowienia statutu walne zgromadzenie mogłoby się odbyć. Nawet jednak gdyby walne zgromadzenie nie stawili się wszyscy członkowie koła, to co najwyżej doszłoby do ponownego zwołania walnego zgromadzenia, zgodnie z § 59 ust. 3 statutu.

K. K. zaniechał jednak podjęcia jakiegokolwiek próby zawiadomienia członków koła o terminie zgromadzenia, co należy wiązać z prezentowanym przez niego kategorięcznym stanowiskiem o nietrafności uchwały Zarządu Okręgowego i braku podstaw do zwołania zgromadzenia. Jego postępowania stanowiło nie tylko całkowite lekceważenie polecenia prezesa Koła, ale przede wszystkim sprzeniewierzenie się sprawowanej funkcji sekretarza koła oraz obowiązkowi każdego członka Zrzeszenia, polegającym na przestrzeganiu prawa łowieckiego, statutu, uchwał organów (...) oraz zasad etyki i tradycji łowieckiej, a także kierowaniu się zasadami koleżeństwa (§ 11 pkt 2 Statutu (...)). Niezależnie od powyższego, każdy członek (...) ma obowiązek składać zeznania i wyjaśnienia na żądanie uprawnionych organów (...) (§ 12 ust. 3 Statutu (...)).

W rezultacie zaniechania powoda, Koło (...) nie wykonało wiążącej uchwały Zarządu Okręgowego (...) w Ł., narażając się na konsekwencje dyscyplinarne.

Na gruncie § 28 ust. 4 statutu (...) obowiązującego do 31 grudnia 2005 r., na żądanie zarządu okręgowego zarząd koła obowiązany jest zwołać w określonym terminie walne zgromadzenie koła z uwzględnieniem porządku obrad spraw wskazanych przez ten organ. Walne zgromadzenie winno odbyć się w terminie nie dłuższym niż 30 dni od zgłoszenia żądania. Od uchwały tej nie przysługiwało odwołanie. W nowym statucie odpowiednikiem powyższej regulacji jest § 56 ust. 2 pkt 2 i 4.

Zgodnie z § 75 i § 76 statutu (...), za rażące naruszenie uchwały organów (...), Koło (...) mogło zostać dyscyplinarnie ukarane wykluczeniem Koła z (...) Związku (...).

W ocenie Sądu, nie było to niebezpieczeństwo jedynie teoretyczne, ponieważ KŁ (...) jak wynika z pism Zarządu Okręgowego do Zarządu Głównego –zaprzętało uwagę organów łowieckich od kilku lat, wyłącznie w sensie negatywnym. Niezorganizowanie ważnego (miał na nim zostać wybrany nowy prezes i komisja rewizyjna) nadzwyczajnego walnego zgromadzenia było istotnie rażącym uchybieniem obowiązkowi statutowym.

Dla oceny, czy kara wymierzona przez Okręgowy Sąd Łowiecki nosiła cechy adekwatności i proporcjonalności, ważna jest okoliczność, że powód został już w przeszłości ukarany dyscyplinarnie karą nagany za słowne znieważenie innego członka KŁ (...).

Jeśli chodzi o drugie zarzucone przewinienie, K. K. nie kwestionował również faktu, że w dniu 25 kwietnia 2005 r. nie stawił się na odroczone przesłuchanie u Rzecznika Dyscyplinarnego. Podczas przesłuchania przed Sądem w dniu 12.02.2014 r. nie potrafił podać przyczyn tej nieobecności. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo powoda miało niewątpliwie miejsce. Jeśli ten fakt połączy się z treścią pisma wystosowanego przez powoda do rzecznika Dyscyplinarnego w dniu 6.04.2006 r., w którym powód w istocie szydzi z tego organu, to można mówić o lekceważącym stosunku do statutowego organu (...) i niedopełnieniu obowiązku określonego w § 12 ust. 3 Statutu - złożenia zeznań i wyjaśnień na zadanie uprawnionego organu (...).

Biorąc pod uwagę wszystkie przytoczone okoliczności, jak również zważając na uprzednią karalność dyscyplinarną powoda, w ocenie Sądu kara wykluczenia z (...) Związku (...) i Koła (...) była karą adekwatną i proporcjonalną do

stwierdzonych przewinień K. K. , wypełniających dyspozycje § 41 ust. 1, 2 i 3 związku z § 56 ust. 2 pkt 2 i ust. 4 w zbiegu z § 12 pkt 3 Statutu (...).

Nałożona przez sądy łowieckie kara była najsurowszą z katalogu kar zasadniczych określonego w § 141 Statutu PŁ (obok kary nagany i zawieszenia w prawach członka (...) na okres od 6 miesięcy do 3 lat) , ale i stopień zawinienia powoda w zakresie lekceważenia uchwały zarządu Okręgowego i prezesa Koła był znaczny, konsekwencje dla Koła mogły okazać się bardzo poważne.

Jak słusznie uznał Główny Sąd(...), rodzaj statutowego nieposłuszeństwa K. K. oraz premedytacja w sposobie jego zachowania i lekceważenie nie tylko organów zwierzchnich, ale i członków koła, wskazuje, że obwiniony nie akceptujący porządku prawnego w (...) Związku(...) nie może być członkiem tego stowarzyszenia.

W kontekście omawianych zagadnień nie sposób pominąć również okoliczności, że po wykluczeniu powoda z szeregów członków Koła (...) zapanowała w nim dobra atmosfera oraz życzliwe i koleżeńskie stosunki, pozwalające na niezakłócone działanie Koła i współpracę z organami (...).

Wobec powyższego, powództwo w zakresie żądania ustalenia, iż członkostwo powoda w (...) Związku (...) i w Kole (...) w Z. nie ustało skutkiem orzeczenia Okręgowego Sądu (...) w Ł. w sprawie O.S.Ł. 2/2006 z 09.10.2006 r. oraz orzeczenia Głównego Sądu (...) w W. z dnia 20.03.2006 r. sygn. GSŁ 5/07, podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania , Sad rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 k.p.c.

Na zasądzone na rzecz strony pozwanej – (...) Związku (...) koszty w łącznej kwocie **632 zł** złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika r.pr. P. G. za udział w rozprawie kasacyjnej (120 zł), postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi w sprawie I ACa 782/11 (135 zł) I ACa 612/13 (135 zł) i postępowaniem przed Sądem I Instancji dwukrotnie po 180 zł , ustalone na zasadzie analogii do § 10 ust 1 pkt 1 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 4 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 490). Do kwoty tej doliczono opłatę od pełnomocnictwa – 17 złotych

z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i powodowi.